

[Stavad]

fondslovens § 10, var aktiviteten ikke ophørt i den pågældende virksomhed.

Ministeren gjorde en række betragtninger gældende, uanset at det af det socialdemokratiske forslag i bemærkningerne klart og tydeligt fremgår, at vi netop for at undgå tvivl om fortolkning har benyttet den samme formulering som i investeringsfondslovens § 10. Hvorfor begynder ministeren så at fundere over, hvilke andre fortolkninger man kunne nå frem til?

For det første er det, ministeren har sagt, derfor noget, som ikke har relation til det socialdemokratiske forslag, og for det andet var flere af de ting, ministeren var inde på, dybt selvmodsigende. Ministeren mente nemlig, at det ville forhindre rekonstruktion, og samtidig var ministeren også af den opfattelse, at det kunne omgås uden nogen som helst problemer; altså var det stort set helt værdiløst.

Jeg mener, at det forslag, vi har fremsat, er meget præcist i forhold til virkeligheden, som den er i dag. I dag er det tomme selskaber, man handler med, men jeg erkender, at en adfærdændring giver en risiko for, at det socialdemokratiske forslag ikke er godt nok. Skatteministerens forslag rammer meget præcist i forhold til den måde, omgørelserne foregår på i dag, men med en adfærdændring vil man kunne omgå skatteministerens forslag, og derfor må der en kombination til, hvis vi skal lukke hullerne.

Så mente ministeren i øvrigt, at vi i vores forslag alene havde tænkt på passiv kapitalanbringelse. Det passer ikke. Hvis ministeren læser bemærkningerne til lovforslaget, vil han se, at det er generelt, og så har vi taget et eksempel og sagt: Det er typisk passiv kapitalanbringelse. Det er det i dag, fordi det er det mest givtige. Det er dem, der vil betale den højeste pris for underskuddet, der benytter muligheden i dag. Derfor ser jeg, uanset hvad ministeren måtte mene, frem til det flertal, der har erklæret sig indstillet på, at disse huller skal lukkes, at vi får lavet et fornuftigt stykke udvalgsarbejde og forhåbentlig også får konkluderet forholdsvis hurtigt, så vi kan få kombineret ministerens fornuftige forslag med det fornuftige socialdemokratiske forslag.

Så vil jeg godt sige til ministeren med hensyn til Skattelovrådets betænkning, som nu har ligget siden februar måned, mens pengene fortsat også af den grund siver ud af statskassen, at

han har ikke uanet tid til at tænke sig om. Ministeren må meget hurtigt finde ud af, om han vil komme med et forslag på dette område; gør han det ikke, har vi heldigvis fået god hjælp af Skattelovrådet til som opposition at udfærdige et ganske udmærket forslag på dette område, og hvis ikke ministeren i løbet af meget kort tid meddeler, hvad han vil foretage sig, bliver oppositionen også på det område nødt til at gøre regeringens arbejde, og så har vi jo fra denne sag erfaring for, at når oppositionen har samlet et flertal uden om regeringen, kommer regeringen krybende og vil godt være med. Det er da bedre, end at man stiller sig op og ikke vil være med til noget som helst, men jeg synes, det ville være mere passende, hvis ministeren brugte lidt kræfter på at lukke huller i skattesystemet i stedet for at udsende ligegyldige pressemeddelelser.

Glistrup (FP):

Det er mistrøstigt, at formanden for folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg indskiber sig i det socialisthetzende, erhvervsfjendtlige falskmøntneri, der praktiseres fra TV-Avisens side. Hr. Olsen og hans Flexplan har intet, absolut intet, at gøre med de forslag, der behandles her; det har noget at gøre med de skattemæssige virkninger af tvangsakkord.

Det, vi diskuterer her, er problemet, hvad man skal kunne gøre, når der er et underskud. Da er det således, at både skatteministeren og andre socialdemokrater her i salen er fuldstændig enige med Fremskridtspartiet i, at det kan fremføres i fem år i finansielle indtægter eller i erhvervsindtægter – hvis der overhovedet er nogen, der kan sondre mellem de to ting. I alle grupper indtægter kan det fremføres i fem år, og det vil det blive hos den, der er nogenlunde velbeslået og rig. Derfor har disse forslag ikke noget at gøre med den, der bare enten selv har nogle penge, eller som har en god bankforbindelse; det har kun noget at gøre med dem, der virkelig er slået ud og kastet ned på bunden af samfundet.

Disse mennesker, der altså har et underskud – og det vil sige, at de har betalt for meget i skat – har en underskudsoverførselsret, som alle, der er velbeslåede, kan få, men de fattige, de sociale tabere, som det drejer sig om, kan ikke bruge underskuddet direkte; derfor må de ud og lade sig presse eventuelt af nogle, der vil kø-